

Sprawozdanie z działalności Komisji Majątkowej w latach 1989-2011

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą z dnia 17 maja 1989 r.” określiła zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. w Dziale IV *Przepisy przejściowe i końcowe* zawierała między innymi przepisy dotyczące tzw. „postępowania regulacyjnego”. Zgodnie z **art. 61 ust. 1** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. postępowanie regulacyjne było wszczynane na wniosek kościelnych osób prawnych w przedmiocie przywrócenia im własności upaństwowionych nieruchomości lub ich części:

- 1) nie pozostających we władaniu diecezji, parafii, klasztorów lub innych instytucji grecko-katolickich (unickich), chyba że pozostają one w dniu wejścia w życie ustawy we władaniu innych kościołów i związków wyznaniowych;
- 2) przejętych w toku wykonywania ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o przejęciu przez państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 9, poz. 87, z późn. zm.) jeżeli nie wydzielono z nich należnych w myśl tej ustawy gospodarstw rolnych proboszczów;
- 3) które należały do zakonów bezhabitowych i stowarzyszeń kościelnych, a zostały przejęte w toku likwidacji dokonanej na podstawie rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej z dnia 10 marca 1950 r. w sprawie przystosowania stowarzyszeń do przepisów prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. Nr 9, poz. 98);
- 4) mienia fundacji kościelnych;
- 5) przejętych po 1948 r. w trybie egzekucji zaległości podatkowych;
- 6) wywłaszczonych, jeżeli odszkodowanie za wywłaszczoną nieruchomość nie zostało wypłacone lub nie zostało podjęte;

- 7) przejętych na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279);
- 8) przejętych we władanie państwowych jednostek organizacyjnych bez tytułu prawnego, bez względu na późniejsze ustawodawstwo konwalidujące te przejęcia.

Zgodnie z **art. 61 ust. 2** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. przedmiotem postępowania regulacyjnego mogło być również przekazanie własności nieruchomości lub ich części:

- 1) w celu przywrócenia w nich sprawowania kultu religijnego lub działalności kościelnych osób prawnych w zakresie prowadzenia szkół oraz innych placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczo-wychowawczych lub prowadzenia działalności charytatywno-opiekuńczej;
- 2) których stan prawny nie jest ustalony, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie prawa osób trzecich.

Zgodnie z **art. 62 ust. 1** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2011 Nr 18, poz. 89), zwanej dalej „ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r.” postępowanie regulacyjne przeprowadzała Komisja Majątkowa będąca podmiotem rządowo-kościelnym. W skład Komisji Majątkowej, ukształtowanej na zasadzie parytetu, wchodził przedstawiciele wyznaczeni w równej liczbie przez Sekretariat Konferencji Episkopatu Polski oraz przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji¹).

Postępowanie regulacyjne, toczące się przed Komisją Majątkową, uregulowane było częściowo w art. 62-64 ustawy z dnia 17 maja 1989 r., natomiast szczegółowy tryb postępowania regulowało zarządzenie Ministra – Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1990 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania regulacyjnego w przedmiocie przywrócenia osobom prawnym Kościoła Katolickiego własności nieruchomości lub ich części (M. P. Nr 5, poz. 39, z późn. zm.), zwane dalej „zarządzeniem z dnia 8 lutego 1990 r.”.

¹ Stosownie do art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. ze strony rządowej przedstawiciele wyznaczeni byli przez Urząd do Spraw Wyznań, jednakże na mocy art. 7 ust. 4a ustawy z dnia 12 listopada 1985 roku o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262 z późn. zm) – zadania przewidziane w odrębnych ustawach dla Ministra-Kierownika Urzędu do Spraw Wyznań, a także dla Dyrektora Urzędu do Spraw Wyznań realizował Minister-Szef Urzędu Rady Ministrów, którego kompetencje, określone w przepisach ustaw i innych aktach normatywnych z mocą ustawy oraz wynikające z przepisów wydanych na podstawie upoważnień zawartych w ustawach lub w innych aktach prawnych z mocą ustawy – z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 roku Przepisy wprowadzające ustawy reformujące funkcjonowanie gospodarki i administracji publicznej (Dz. U. Nr 106, poz. 497 z późn. zm.) tj. z dniem 1 stycznia 1997 roku, zgodnie z art. 7 pkt 3 tej ustawy, przeszły do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Stosownie do **art. 62 ust. 3** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. wnioski o wszczęcie postępowania regulacyjnego można było zgłaszać w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie tej ustawy. Jednakże na podstawie art. 2 ustawy z dnia 11 października 1991 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 107, poz. 459) termin składania wniosków został przedłużony do dnia 31 grudnia 1992 r.

W myśl **art. 62 ust. 2** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. uczestnikami postępowania regulacyjnego oprócz wnioskodawcy były wszystkie zainteresowane jednostki państwowe i kościelne.

Do państwowych jednostek, które były uczestnikami postępowania regulacyjnego, zaliczamy przede wszystkim jednostki uprawnione do dysponowania nieruchomościami, stanowiącymi własność Skarbu Państwa (Agencja Nieruchomości Rolnych Skarbu Państwa, Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe” poprzez swoje jednostki organizacyjne, Agencja Mienia Wojskowego) oraz jednostki państwowe władające nieruchomością lub jej częścią będącą przedmiotem postępowania regulacyjnego, jednostki samorządu terytorialnego, państwowe osoby prawne uprawnione z tytułu praw rzeczowych lub obligacyjnych nie wyłączających przywrócenia własności oraz jednostki organizacyjne władające nieruchomościami bez tytułu prawnego. Jeżeli niepaństwowe osoby trzecie nabyły prawo do upaństwowionej nieruchomości, jednostką zainteresowaną był Skarb Państwa, reprezentowany przez właściwy terenowo organ rządowej administracji ogólnej. Natomiast w odniesieniu do zakładów służby zdrowia należy wymienić ponadto organy administracji państwowej sprawujące nadzór, a w sytuacji określonej w art. 67 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – także państwowe osoby prawne będące właścicielami nieruchomości.

Jak stanowił **ust. 5** cytowanego **art. 62** Komisja Majątkowa rozpatrywała sprawy w zespołach orzekających, w skład których wchodziło obowiązkowo po dwóch członków wyznaczonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji i Sekretariat Konferencji Episkopatu Polski oraz fakultatywnie po jednym przedstawicielu organów nadrzędnych nad uczestnikami postępowania. Przedstawicielem tym nie mogła być osoba reprezentująca uczestnika. Zespół orzekający mógł ze względu na szczególne trudności zwrócić się do Komisji Majątkowej o rozpatrzenie sprawy przez jej pełny skład, wraz z przedstawicielami organów nadrzędnych nad uczestnikami postępowania (**art. 62 ust. 7** ustawy z dnia 17 maja 1989 r.).

Zgodnie z § 18 ust. 1 zarządzenia z dnia 8 lutego 1990 r. zespół orzekający mógł rozstrzygnąć sprawę na posiedzeniu bez udziału uczestników postępowania i ich organów

nadrzędnych. Stosownie do ust. 2 ostatnio cytowanego przepisu rozprawa powinna być wyznaczona, gdy zachodziła potrzeba uzgodnienia interesów uczestników postępowania oraz gdy było to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin.

Przedmiotem postępowania regulacyjnego mogło być zarówno mienie państwowe, jak i mienie jednostek samorządu terytorialnego. Postępowaniu regulacyjnemu podlegać mogło zarówno mienie gminne, jak i mienie powiatów i województw, gdyż jego przedmiotem było przywracanie kościelnym osobom prawnym nieruchomości lub ich części, które przeszły na własność państwa, w tym także tych, które stały się następnie własnością jednostek samorządu terytorialnego. Należy jednak wskazać, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 10 maja 1990 r.” jednostki podziału terytorialnego państwa stopnia podstawowego uległy z dniem wejścia w życie tej ustawy przekształceniu w jednostki samorządu terytorialnego (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r.). Nastąpiła jednocześnie komunalizacja mienia państwowego, należącego do organów administracji państwowej stopnia podstawowego (art. 5 ustawy z dnia 10 maja 1990 r.). Nadto na mocy art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. majątek nieruchomy, przekazany na własność gmin w trybie tej ustawy, podlegał postępowaniu regulacyjnemu. Wskazać również należy na art. 60 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 z późn. zm.), zgodnie z którym mienie Skarbu Państwa, będące we władaniu instytucji i państwowych jednostek organizacyjnych, przejmowanych z dniem 1 stycznia 1999 r. przez jednostki samorządu terytorialnego na podstawie przepisów tej ustawy oraz przepisów ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej - w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668 z późn. zm.), z tym dniem stało się z mocy prawa mieniem właściwych jednostek samorządu terytorialnego chyba, że przepis szczególny stanowił inaczej. Natomiast na mocy art. 71 ustawy mienie nabyte, na zasadach określonych w ustawie, przez jednostki samorządu terytorialnego podlegało przepisom dotyczącym postępowania regulacyjnego.

Zgodnie z **art. 63 ust. 1** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. regulacja (będąca efektem postępowania regulacyjnego) mogła polegać na:

- 1) przywróceniu kościelnym osobom prawnym własności nieruchomości lub ich części;

- 2) przyznaniu odpowiedniej nieruchomości zamiennej, gdyby przywrócenie własności natrafiało na trudne do przezwyciężenia przeszkody;
- 3) przyznaniu odszkodowania ustalonego według przepisów o wywłaszczaniu nieruchomości, w razie niemożności dokonania regulacji przewidzianych w pkt 1 i 2.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie wyłączenia nieruchomości zamiennych lub nakładania obowiązku zapłaty odszkodowania na rzecz kościelnych osób prawnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 1, poz. 2), na wnioski uczestnika postępowania regulacyjnego dopuszczano wyłączenie nieruchomości zamiennej z mienia państwowych jednostek organizacyjnych lub gmin, innych niż we władaniu których lub na terenie których znajdowały się nieruchomości będące przedmiotem postępowania przed Komisją. Jednak musiało to nastąpić za zgodą pozostałych uczestników postępowania oraz tych jednostek lub gmin, z których mienia miało nastąpić wyłączenie nieruchomości zamiennej.

W odniesieniu do nieruchomości objętych dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy przedmiotem postępowania regulacyjnego było ustanowienie użytkowania wieczystego (**art. 61 ust. 3** ustawy z dnia 17 maja 1989 r.). Regulacja dotycząca nieruchomości rolnych mogła następować także przez wydzielenie odpowiednich nieruchomości z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. W toku postępowania regulacyjnego można było dokonać także regulacji granic nieruchomości, a w miarę potrzeby ustanowić służebność gruntową lub znieść służebność dotychczas istniejącą (**art. 63 ust. 2 i 3** ustawy z dnia 17 maja 1989 r.).

Jak stanowił art. 63 ust. 4 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. uczestnicy postępowania regulacyjnego mogli przed składem orzekającym zawrzeć ugody. Jeżeli nie zawarli ugody, zespół wydawał orzeczenie. Od orzeczeń wydanych przez pełny skład Komisji Majątkowej lub zespół orzekający Komisji Majątkowej nie przysługiwało odwołanie.

Należy również wskazać, że w praktyce Komisji Majątkowej stosowane były przyjęte przez Komisję Wspólną Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski, która zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. rozpatruje problemy związane z rozwojem stosunków między Państwem i Kościołem Katolickim w RP oraz sprawy interpretacji ustawy i jej wykonywania, uzgodnienia dotyczące zasad postępowania regulacyjnego przed Komisją Majątkową. Protokoły ustaleń Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski (załączniki 4-6) dotyczyły:

1. zasad ustalania odszkodowań w postępowaniach przed Komisją Majątkową za przejęte mienie Kościoła (22 czerwca 2001 r.);
2. objęcia postępowaniem regulacyjnym nieruchomości osób prawnych Kościoła Katolickiego położonych na terenach tzw. „Ziem Odzyskanych” (3 lipca 2006 r.);
3. usprawnienia funkcjonowania Komisji Majątkowej (25 czerwca 2009 r.).

Komisja Majątkowa nie była organem władzy sądowniczej pomimo, iż zgodnie z art. **63 ust. 4** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. ugody zawarte przed Komisją Majątkową oraz orzeczenia przez nią wydane miały moc sądowych tytułów egzekucyjnych oraz, że zgodnie z § 22 ust. 2 zarządzenia z dnia 8 lutego 1990 r. współprzewodniczący Komisji Majątkowej uprawnieni byli do nadawania orzeczeniom klauzuli wykonalności, a wskazane orzeczenia i ugody stanowiły podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i ewidencji gruntów (**art. 63 ust. 7** ustawy z dnia 17 maja 1989 r.). Komisja Majątkowa nie była również organem administracji publicznej, jak wynika z postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 września 1991 r. (sygn. I SA 768/1991) zgodnie z którym, „Komisja Majątkowa, działająca na podstawie ustawy o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej nie jest organem administracji państwowej (ani samorządowej) w rozumieniu art. 1 § 1 pkt 1 k.p.a. ani innym organem powołanym z mocy prawa do załatwienia spraw ze sfery administracji państwowej (samorządowej) na zasadzie art. 1 § 2 k.p.a., a jej orzeczenia nie mają cech decyzji administracyjnej i nie jest na nie dopuszczalna skarga do sądu administracyjnego”.

Postępowanie regulacyjne przed Komisją Majątkową, jak wynikało z **art. 62 ust. 4** i **art. 64 ust. 2** ustawy z dnia 17 maja 1989 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. zastępowało postępowanie sądowe i administracyjne i przypominało w pewnym stopniu postępowanie polubowne. Świadczył o tym w szczególności skład Komisji Majątkowej, ukształtowany na zasadzie parytetu oraz fakt, iż stosownie do § 2 ust. 3 zarządzenia z dnia 8 lutego 1990 r. Komisja Majątkowa działała pod kierunkiem dwóch współprzewodniczących, z których jednego wyznaczał Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, a drugiego Sekretarz Konferencji Episkopatu Polski. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 czerwca 1992 r. (OTK 1992/1/18) w sprawie wykładni art. 61 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. stwierdził, że „(...) Postępowanie regulacyjne przed Komisją Majątkową (...) zastępuje postępowanie sądowe lub administracyjne i przypomina w pewnym stopniu postępowanie polubowne, w którym rozpatrywane jest roszczenie quasi - windykacyjne, z tym że kościelna osoba prawna domaga

się nie tylko zwrotu nieruchomości lub jej części (windykacja), lecz również przywrócenia własności (...)”.

Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, iż Komisja Majątkowa była rządowo-kościelnym podmiotem, działającym w trybie mediacyjno-polubownym. Przyjęte rozwiązania dotyczące postępowania we wskazanych sprawach wprowadziły, jak wskazano powyżej, *sui generis* tryb mediacyjno-polubowny, który charakteryzuje się następującymi cechami:

- poddanie przez zainteresowane strony rozstrzygnięcia określonych ściśle spraw powołanym w ustawie (względnie w umowie, jeżeli chodzi o postępowanie polubowne w sprawach cywilnych) arbitrom, powołanym na zasadzie parytetu w równej ilości przez każdą ze stron,
- wyłączenie tym samym rozpoznania sprawy przez sąd powszechny,
- zapadłe w tym postępowaniu orzeczenie lub zawarta ugoda mają moc prawną na równi z wyrokiem sądu państwowego lub ugodą zawartą przed takim sądem,
- od orzeczenia nie przysługuje odwołanie.

Stosownie do uchylonego **art. 64** ustawy z dnia 17 maja 1989 r., jeżeli zespół orzekający lub Komisja Majątkowa w jej pełnym składzie nie uzgodniły orzeczenia, zawiadamiały o tym pisemnie uczestników postępowania regulacyjnego. Wówczas uczestnicy tego postępowania mogli w terminie sześciu miesięcy od otrzymania zawiadomienia, wystąpić o podjęcie zawieszono postępowania sądowego lub administracyjnego, a jeżeli nie było ono wszczęte – wystąpić do sądu o zasądzenie roszczenia.

W ustawowym terminie do Komisji Majątkowej wpłynęły 3063 wnioski o wszczęcie postępowania regulacyjnego.

W sprawach rozpoznanych – całkowicie lub częściowo – Komisja podjęła następujące rozstrzygnięcia:

- Zespoły Orzekające Komisji zatwierdziły 1486 ugód przywracających lub przekazujących własność kościelnym osobom prawnym,
- wydano 990 orzeczeń przywracających lub przekazujących własność kościelnym osobom prawnym,
- 666 postępowań zakończono odrzuceniem lub oddaleniem wniosku, bądź też umorzeniem postępowania przed Komisją Majątkową,
- w 136 postępowaniach Zespoły Orzekające nie uzgodniły orzeczenia w sprawie.

W toku zakończonych postępowań regulacyjnych Komisja Majątkowa przekazała kościelnym osobom prawnym nieruchomości o łącznym obszarze 65 537,9704 hektarów oraz rekompensatę i odszkodowania w wysokości 143 534 231,41 zł.

Na dzień zniesienia Komisji Majątkowej pozostało 216 wniosków, w których nie zakończono postępowania regulacyjnego przed Komisją.

W wyniku doniesień o możliwości popełnienia czynów zabronionych w trakcie działalności Komisji Majątkowej wszczęto szereg czynności zmierzających do ustalenia czy doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji i Komisja Majątkowa podjęły ścisłą współpracę z właściwymi organami prowadzącymi te postępowania, nie kwestionując wyniku badań ani ustaleń właściwych organów państwowych.

Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie wyłączenia nieruchomości zamiennych lub nakładania obowiązku zapłaty odszkodowania na rzecz kościelnych osób prawnych, obowiązek zapłaty odszkodowania, o którym mowa w art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r., ciążył na Skarbie Państwa reprezentowanym przez Ministra Finansów.

Zauważyć należy, iż przyjęte w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. rozwiązania nie były jedyne w polskim ustawodawstwie. Wskazać należy na przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), które w części piątej zawierają zasady powoływania sądu polubownego oraz tryb postępowania przed takim sądem. Od wyroków zapadających w takim postępowaniu nie przysługuje odwołanie. Wprawdzie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują możliwość wniesienia przez stronę skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, jednakże dotyczy to szczególnych sytuacji przewidzianych między innymi w art. 1206 Kodeksu postępowania cywilnego.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 czerwca 1992 r. stwierdził również, że postępowanie regulacyjne jako quasi postępowanie mediacyjno-polubowne między państwem i osobami prawnymi Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie może przesądzać o fakcie istnienia lub nieistnienia oraz naruszenia czy nienaruszenia prawa podmiotowego osób określonych w ustawie jako „osoby trzecie”. Przeciwnie rozwiązanie naruszałoby tzw. prawo do sądu tych osób trzecich.

Nowelizacja ustawy z dnia 17 maja 1989 r. dokonana ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r., która weszła w życie w dniu 1 lutego 2011 r., ma na celu zniesienie Komisji

Majątkowej. Należy zauważyć, że celem tej regulacji jest jedynie zniesienie Komisji Majątkowej, nie zaś samego postępowania regulacyjnego. Przesłanką przemawiającą za zniesieniem Komisji był, w porównaniu do lat ubiegłych, istotny spadek w ostatnim czasie liczby wniosków o wszczęcie postępowań regulacyjnych rozstrzygniętych w formie orzeczenia lub ugody zawartej przed Komisją. Projekt ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. był konsultowany z Sekretariatem Konferencji Episkopatu Polski.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. uchyla art. 62, art. 63 ust. 4–8, art. 64, art. 65 i art. 67 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. uchylili. **Artykuł 2 ust. 1** ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. stanowi, że z dniem 1 marca 2011 r. znosi się Komisję Majątkową. Komisja zakończy prace do dnia 28 lutego 2011 r. W tym terminie przedstawi ministrowi właściwemu do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych, Sekretariatowi Konferencji Episkopatu Polski oraz Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski sprawozdanie ze swojej działalności (**art. 2 ust. 2 i 3** ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.).

Ponadto, do dnia 28 lutego 2011 r., minister właściwy do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych otrzyma dokumentację zgromadzoną w toku prowadzonych przez Komisję postępowań regulacyjnych, w tym akta przekazane na podstawie art. 62 ust. 4 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. i nierozpatrzone przed dniem 1 lutego 2011 r. wnioski o wszczęcie postępowania regulacyjnego, zawiadamiając pisemnie uczestników postępowań regulacyjnych o nierozpatrzeniu tych wniosków (**art. 3 ust 1 i 2** ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.).

Ustawodawca uchylając przepisy dotyczące rozpatrywania spraw majątkowych przez Komisję Majątkową, wskazuje ponadto na możliwość wykorzystania dotychczas stosowanych rozwiązań w tym zakresie, w przypadku gdy zespół orzekający lub Komisja Majątkowa w pełnym składzie nie uzgodniły orzeczenia. W tym celu uczestnicy postępowań regulacyjnych, w których zespół orzekający lub Komisja Majątkowa w jej pełnym składzie nie uzgodniły orzeczenia przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., mogą, w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania o tym pisemnego zawiadomienia, o którym mowa w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r., wystąpić o podjęcie zawieszzonego postępowania sądowego lub administracyjnego, a jeżeli nie było ono wszczęte – wystąpić do sądu o zasądzenie roszczenia. Przy rozpoznawaniu sprawy sąd stosuje przepisy art. 63 ust. 1–3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. W przypadku braku wystąpienia do sądu w tym okresie, roszczenie wygasa. W przypadku nierozpatrzenia wniosków o wszczęcie postępowania

regulacyjnego, do uczestników postępowań regulacyjnych stosuje się odpowiednio wyżej opisane zasady, z tym, że termin wystąpienia o podjęcie zawieszono postępowania lub o zasądzenie roszczenia liczy się od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (art. 4 ust 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.).

Załączniki:

1. Skład osobowy KM ze strony kościelnej.
2. Skład osobowy KM ze strony rządowej.
3. Sprawozdanie szczegółowe z działalności KM uwzględniające poszczególne postępowania regulacyjne.
4. Protokół ustaleń Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski z 22 czerwca 2001 r.
5. Protokół ustaleń Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu z 3 lipca 2006 r.
6. Protokół ustaleń Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Konferencji Episkopatu Polski z 25 czerwca 2009 r.